

‘Ik wilde weer gewoon Sofie zijn’

Sofie (28)

Sofie raakte acht jaar geleden ongewenst zwanger. Omdat het te laat was voor een abortus, besloot ze het kindje af te staan.

“Ik heb het altijd over ‘het kindje’, niet over ‘mijn kindje’. En al helemaal niet over ‘mijn dochter’. Ik wilde haar eigenlijk ook geen naam geven. Dat kwam veel te dichtbij. Op advies van de maatschappelijk werkster die me begeleidde, heb ik haar toch een naam gegeven. Het was belangrijk voor het kindje dat ik haar iets van mezelf gaf, zei ze. Voor later, als ze misschien vragen gaat stellen. Zo is er toch iets van mij bij haar.”

Stabiele plek

“De reden waarom ik het kindje heb afgestaan is dezelfde waarom ik het een naam gaf: uit liefde. Ik vind dat elk kind een jeugd verdient zoals ik had: een veilig gezin met twee liefhebbende ouders. Ik was twintig toen ik ongewenst zwanger raakte. Niet meer piepjong dus en ik denk dat ik het beter voor elkaar had dan menig tienermoeder. Bovendien wilden mijn ouders me helpen bij de opvoeding. Toch zag ik het niet zitten. ‘Ik wil het niet en ik kan het niet’, was het eerste wat ik dacht toen ik ontdekte dat ik zwanger was. De relatie met de vader was al voorbij en toen ik hem schreef dat ik zwanger was, reageerde hij heel ongeïnteresseerd. Van hem hoefde ik niets te verwachten. Maar ik was er ook niet aan toe. Ik was net aan een nieuwe studie begonnen, ik wilde helemaal nog geen kind. Ik ben ervan overtuigd dat het niet goed is voor een kind om op te groeien bij een moeder die het eigenlijk niet wil. Een kind moet zich welkom voelen en heeft een stabiele plek nog. Dat kon ik niet geven.”

28 weken

“Een abortus was geen optie. Ik was al 28 weken zwanger toen ik het ontdekte. Ik was wel vaker onregelmatig ongesteld

en had dus niet meteen aan een zwangerschap gedacht. Ik maakte me zorgen. Ik had me totaal niet gedragen als een zwangere, maar gedronken en gefeest en van alles gegeten wat ik eigenlijk niet mocht hebben. Ook al wist ik meteen dat ik het niet wilde houden, ik wilde niet dat een kind dankzij mij gezondheidsschade zou oplopen. Gelukkig vertelde de gynaecoloog dat alles er goed uit zag. Zij adviseerde me om naar Fiom te gaan. Hier hoorde ik wat mijn opties waren als ik er niet zelf voor zou zorgen: volledige adoptie, een tijdelijk pleeggezin of een pleeggezin tot het kind volwassen is. In de twee laatste gevallen zou ik in beeld blijven. Ik wilde dat niet. Ik wilde zo snel mogelijk terug naar mijn oude leven. Verder met mijn leven. Ik wilde gewoon weer Sofie zijn. Egoïstisch? Het is maar hoe je het bekijkt. Ik wist heel zeker dat een kind veel beter af was bij ouders die zelf geen kinderen kunnen krijgen maar ze ontzettend graag willen. Bij ouders waar het heel erg gewenst was.”

Bewegende bobbel

“De enige manier om dit te kunnen doen, was door mijn emoties een beetje uit te zetten. Als ik onder de douche stond en de bobbel in mijn buik zag bewegen, legde ik geen hand op mijn buik. Uit zelfbescherming maakte ik geen contact. Ik sloot mezelf ervoor af. Het gevoel dat ik het niet wilde, bleef overeind. Heel stevig. Ik wilde het mezelf niet te moeilijk maken. Met Fiom besprak ik mijn wensen voor tijdens de bevalling. Ik gaf aan dat ik met een laken over mijn benen wilde bevallen. Ik wilde het niet zien en niet vasthouden. Zo is het ook gegaan. De bevalling vond ik heftig. Al die tijd had ik de zwangerschap min of meer buiten mezelf gehouden, maar nu kwam het ontzettend dichtbij. De pijn, mijn emoties, het kwam allemaal los. Het kindje heeft ongetwijfeld gehuild toen het ter wereld kwam, maar ik heb het niet gehoord. Ik wilde het niet horen,

“Het kindje heeft ongetwijfeld gehuild toen het ter wereld kwam, maar ik heb het niet gehoord”

denk ik. Er is me aangeboden om het toch te zien, maar ik bleef bij mijn besluit. Ik heb heel bewust besloten het af te staan. Ik wilde geen moeder worden, ik was er niet klaar voor. Daar hoorde voor mij bij dat ik het niet wilde zien.”

Kinderwens

“Het is nu acht jaar geleden en het gaat goed met mij. Ik heb een relatie en wie weet krijgen we ooit wel kinderen. Dat ik een kind heb afgestaan, wil niet zeggen dat ik geen kinderwens heb. Ik ben benieuwd wat de adoptie in me losmaakt als ik opnieuw zwanger ben, maar dat zie ik dan wel. Nog steeds sta ik achter mijn besluit. Heel soms denk ik nog aan haar, heel soms doet het pijn. Een vriendin van mij is een paar dagen na mij bevallen, ook van een meisje. Toen zij naar school ging en haar zwemdiploma haalde, dat soort mijlpalen, vond ik dat wel even moeilijk. Toen ik een tijdje terug in de Efteling liep, zag ik overal meisjes van de leeftijd van het kindje. Ik schrok ervan, misschien kwam ik haar wel tegen. Zou ik haar herkennen? Ik weet het niet. Misschien zoekt ze me later op. Dat is aan haar. Dan zal ik tegen haar zeggen dat ik het beste voor haar wilde.”

Sofie wilde liever anoniem blijven. Daarom is haar naam verzonden.

Fiom helpt mensen bij een ongewenste zwangerschap en afstammingsvragen. Fiom gaf het boek *Eigen Bloed* uit, geschreven door Astrid Werdmuller. Hierin vertellen acht afstandsmoeders en een afstandsvader hun verhaal. Het kost 5 euro. www.fiom.nl

“Ik wilde zo snel mogelijk terug naar mijn oude leven. Verder met mijn leven”